

Arrest

nr. 185 060 van 4 april 2017
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de stad AALST, vertegenwoordigd door de burgemeester.

DE EERSTE VOORZITTER VAN DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Jordaanse nationaliteit te zijn, op 1 juli 2016 heeft ingediend om de schorsing van de tenuitvoerlegging en de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de burgemeester van de stad Aalst van 2 juni 2016 tot niet- inoverwegingneming (bijlage 19quinquies).

Gezien titel *Ibis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 september 2016 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 18 oktober 2016.

Gelet op de beschikking van 13 februari 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 8 maart 2017.

Gehoord het verslag van eerste voorzitter C. BAMPS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat S. KHAN, die *loco* advocaat E. VAN DIJK verschijnt voor de verzoekende partij en van bestuurssecretaris mevrouw C. PLETINCKX-SWINNEN, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 2 juni 2016 neemt de burgemeester van de stad Aalst een beslissing tot niet-inoverwegingname (bijlage 19quinquies), op dezelfde dag aan de verzoekende partij ter kennis gebracht. Dit is de bestreden beslissing.

2. Over de gegrondheid

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de eerste voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan ingewilligd worden. *In casu* werd het volgende gesteld:

“De bestreden beslissing betreft een beslissing tot niet-inoverwegingneming van een aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie ingediend in toepassing van artikel 40ter van de vreemdelingenwet (bijlage 19quinquies).

In een eerste middel verwijst de verzoekende partij onder meer naar artikel 62 van de vreemdelingenwet en naar artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen. In een tweede middel voert de verzoekende partij onder meer de schending aan van het zorgvuldigheidsbeginsel. Gelet op hun onderlinge verwevenheid worden deze onderdelen van de middelen samen behandeld.

In de bestreden beslissing wordt geoordeeld dat de verwantschap tussen de verzoekende partij en de referentiepersoon onvoldoende is bewezen. De verzoekende partij betoogt onder meer dat in de bestreden beslissing louter op basis van de geboorteakte van de referentiepersoon tot het besluit werd gekomen, maar dat zij een DNA-test voegde bij haar aanvraag waaruit de bloedverwantschap onomstotelijk blijkt en dat zij enkel kan concluderen dat het gevoegde DNA-resultaat volstrekt werd genegeerd. Zij stelt tevens dat indien werd gemeend dat de DNA-test niet waarheidsgetrouw zou zijn, dit diende te worden gemeld of minstens diende te worden gemotiveerd waarom geen belang werd gehecht aan de geleverde DNA-test.

In casu dient te worden vastgesteld dat in de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingneming uitdrukkelijk wordt verwezen naar de voorgelegde geboorteakte en wordt gemotiveerd dat gelet op deze akte en gelet op artikel 315 van het Burgerlijk Wetboek het wettelijke vaderschap bij de heer M. L. berust. De Raad stelt vast dat geenszins wordt verwezen naar een document omtrent een DNA-test. Nochtans blijkt uit het administratief dossier een schrijven van de raadsman van de verzoekende partij van 26 november 2015 aan de stad Aalst met de mededelingen dat de verzoekende partij een verblijf wil aanvragen op basis van “ouder van zijn zoon” en “(m)ijn cliënt voldoet in elk geval aan de voorwaarden en legt hierbij de noodzakelijke documenten voor:” waarna onder meer “Bewijs van verwantschap mits bevestiging van DNA-onderzoek” wordt vermeld. Tevens blijkt dat onder stuk 3 bij voormelde brief inderdaad het attest omtrent het afstammingsonderzoek met behulp van DNA-vingerafdruk werd opgenomen dat de verzoekende partij tevens voegt onder het stuk 6 bij haar verzoekschrift. Uit de aanvraag voor een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie (bijlage 19ter) van 26 januari 2015 dat zich tevens in het administratief dossier bevindt, wordt onder meer gesteld dat “(a)ndere bewijsstukken (voor wie het aanbelangt)” werden neergelegd. Er wordt niet gespecificeerd welke stukken dit zijn.

De Raad wijst erop dat de bestreden beslissing tot niet-inoverwegingneming moet steunen op alle gegevens van het dossier en op alle daarin vervatte dienstige stukken. Gezien uit de bestreden beslissing niet blijkt dat en op welke manier rekening werd gehouden met voormeld document omtrent het DNA-onderzoek, noch als op zichzelf staand stuk noch desgevallend in combinatie met de andere neergelegde stukken - de Raad benadrukt dat het niet aan hem als annulatierechter toekomt om hierover in de plaats van de gemachtigde te oordelen -, lijkt een schending van de formele motiveringsplicht aangetoond te worden.

Aan het bovenstaande kan geen afbreuk worden gedaan door enig betoog van de verwerende partij, daar deze heeft nagelaten een nota met opmerkingen in te dienen.

Het eerste en het tweede middel lijken in de aangegeven mate gegrond, zodat op de andere onderdelen ervan niet verder hoeft te worden ingegaan.”

2.2 Op 18 oktober 2016 dient de verwerende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 8 maart 2017, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 28 september 2016 opgenomen grond, vraagt de verzoekende partij de nota in verband met de vraag tot horen van de verwerende partij uit de debatten te weren en stelt: “*de enige functie is het kenbaar maken van de vraag te worden gehoord, niet het neerleggen van een bijkomende memorie, het rechtzetten van*

onvolkomenheden in de bestreden beslissing, het antwoorden op de verzoekende partij en het aanvullen van de ontbrekende nota.”

De verwerende partij legt een machtigingsstuk neer, bevestigt het ontbreken van een nota en stelt: “*dat de vraag tot horen-nota niet tot doel heeft de bestreden beslissing te verduidelijken maar dat zij nog enkele zaken wenst aan te halen waarbij zij benadrukt dat het administratief dossier tijdig werd overgemaakt en dat alle stukken ter staving van de bestreden beslissing zich erin bevinden. Zij stelt verder dat de bijlage 19ter ten onrechte werd afgeleverd, wat een materiële vergissing uitmaakt, maar dat de stad zich enkel kan baseren op de juridische waarheid namelijk dat het vaderschap vast ligt in de geboorteakte zodat er geen betwisting is over het vaderschap en dat dit niet meer mogelijk is zodat de bestreden beslissing alsnog terecht genomen is. Tevens – in de hypothese dat het vaderschap toch nog betwist zou kunnen worden – verliest VzP paradoxaal genoeg haar belang gezien haar zoon zodoende de verblijfstitel zou verliezen en dit dan niet meer kan dienen als argument in deze procedure. Samengevat stelt zij dat de bestreden beslissing van 2 juni 2016 voldoende is gemotiveerd, er is de geboorteakte en het refereren aan art. 1315-1318 van het BW. Bovendien stelt VwP dat er geen argumenten zijn mbt de schorsingsbeslissing”.*

De verzoekende partij verwijst naar haar initiële argumentatie in deze.

2.3 Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verwerende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog haar visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verwerende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in de nota, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

De Raad stelt vast dat de verwerende partij een verzoek tot horen indient waarin zij niet slechts vraagt gehoord te worden, maar tevens de redenen uiteenzet waarom zij wenst gehoord te worden.

Gelet op het bovenstaande kan met de schriftelijk aangevoerde redenen in de vraag tot horen geen rekening gehouden worden.

Evenmin kan rekening worden gehouden met de uiteenzetting van de verwerende partij ter zitting. In dit verband dient erop gewezen te worden dat middelen, gelet op het bepaalde in artikel 39/60 van de vreemdelingenwet en tevens teneinde de rechten van verdediging van de andere partijen te vrijwaren, in de nota moeten ontwikkeld worden, tenzij de grondslag ervan pas nadien aan het licht is kunnen komen.

De Raad merkt hierbij op dat krachtens artikel 39/72 *juncto* artikel 39/81 van de vreemdelingenwet de verwerende partij haar nota met opmerkingen dient te bezorgen binnen acht dagen na de kennisgeving van het beroep, hetgeen *in casu* niet is gebeurd. Dit wordt door de verwerende partij niet ontkend. De verwerende partij zet geenszins uiteen om welke redenen de middelen en/of het betoog ter zitting niet konden worden uiteengezet in een nota met opmerkingen. Dat een administratief dossier werd neergelegd, kan mede gelet op voormelde artikelen, hieraan geen afbreuk doen.

2.4 Met verwijzing naar het bovenstaande en de in voornoemde beschikking van 28 september 2016 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het eerste en het tweede middel in de aangegeven mate gegrond zijn. Deze vaststelling leidt tot de vernietiging van de bestreden beslissing. De overige aangevoerde schendingen behoeven geen verder onderzoek.

3. Korte debatten

De verzoekende partij heeft een gegrond middel aangevoerd dat leidt tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Er is grond om toepassing te maken van artikel 36 van het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen. De vordering tot schorsing, als *accessorium* van het beroep tot nietigverklaring, is zonder voorwerp.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De beslissing van de burgemeester van de Stad Aalst van 2 juni 2016 houdende een niet-inoverwegingneming wordt vernietigd.

Artikel 2

De vordering tot schorsing is zonder voorwerp.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier april tweeduizend zeventien door:

mevr. C. BAMPS,

de eerste voorzitter,

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De eerste voorzitter,

M. DENYS

C. BAMPS